

**QUE NO ENS
TOQUIN.....
LES PENSIONS !!!**

Josep Guinot i Mauchan

L'ATAC FRONTAL A LES PENSIONS PÚBLIQUES

Llegit en el blog de Vicenç Navarro del 14-07-2016

*Catedràtic de Ciències Polítiques i Polítiques
Públiques. Universitat Pompeu Fabra, i ex
catedràtic d'Economia. Universitat de
Barcelona*

Sembla, a primera vista, una paradoxa que un dels grups de la població que més va votar a favor del Partit Popular ha estat el dels pensionistes, precisament un dels grups poblacionals més perjudicats per les reformes que s'han realitzat durant aquests anys en els que tal partit va governar Espanya. Aquestes reformes continuen tenint un impacte devastador en els beneficis que reben aquestes persones a través de la Seguretat Social.

Una de les causes de tal paradoxa és la baixa qualitat dels mitjans a través dels quals la població, incloent-hi els ancians, rep informació. Aquests mitjans es caracteritzen per la seva escassíssima diversitat, dominats en la seva gran majoria (en el cas dels mitjans

públics) per partits polítics de persuasió neoliberal o socioliberal, o per interessos financers, és a dir, els bancs, als quals deuen gran quantitat de diners i als que no volen antagonitzar (en el cas dels mitjans privats). Aquests interessos financers no volen que es conegui el que està passant amb les pensions públiques en aquest país, ja que són ells (i a través de la seva clarament excessiva influència sobre l'Estat i sobre els partits neoliberals i conservadors, com el Partit Popular) els que han liderat el major atac frontal a les pensions públiques que es coneix a la Unió Europea dels Quinze (el grup de països d'un nivell de desenvolupament econòmic semblant a l'espanyol). I aquells que creguin que aquesta frase és una exageració, els aconsello que vegin les dades.

Espanya és el país d'aquesta comunitat europea que té unes pensions més baixes i que les veurà reduir-se més marcadament en els propers anys, de manera que si la pensió cobria l'any 2011 (quan el govern Rajoy va iniciar el seu mandat) com a mitjana el 72,4% del salari que el pensionista rebia quan treballava, serà el 56% en el 2060 (segons l'Organització Internacional del Treball), una de les baixades més intenses a la UE-27.

L'impacte de les reformes iniciades pel PSOE i desenvolupades al màxim pel PP, és devastador, doncs, a partir d'elles, les pensions no s'actualitzen per mantenir la capacitat adquisitiva dels pensionistes, ja que no es corregeix la pensió segons la inflació. En el seu lloc, el govern Rajoy va dissenyar una fórmula que discrimina els pensionistes de més edat, de manera que, com més edat, major reducció de les pensions. És important assenyalar que això ja s'està aplicant. El que passa és que els pensionistes no ho han notat encara perquè estem en un període de deflació, una situació atípica,

ja que la inflació a la majoria del període anterior a la deflació ha estat sempre major a Espanya que la mitjana de la UE.

El silenci, quan no ocultació, dels mitjans

Aquestes reformes i les seves conseqüències tot just han sortit en els majors mitjans d'informació i persuasió del país. En el seu lloc, aquests mitjans presenten una visió idealitzada de les pensions públiques, presentant-les com exuberants, pagades, a més, pels joves, als quals se'ls informa que, a causa de tals exuberàncies, les pensions públiques no sobreviuran i col·lapsaran, deixant-los a ells sense cap pensió. S'estimula així un conflicte etari, presentant a la gent gran com explotadors dels joves. Un exemple d'això és un programa recent de la televisió pública catalana, TV3, controlada pel partit de sensibilitat liberal, Convergència Democràtica de Catalunya (ara Partit Demòcrata Català), que ha governat gairebé sempre a Catalunya (excepte en els anys del tripartit) .

En aquest programa sobre les pensions ("30 minuts", 03.07.16), un dels entrevistats (la majoria dels quals eren pròxims, quan no representants, a la banca i a les Fundacions establertes i finançades per la mateixa, com FEDEA) va afegir que les pensions públiques són les més generoses, no només de la UE, sinó ni més ni menys que del món (sí, llegeix bé, del món), cosa que no és cert i es pot mostrar fàcilment.

Però aquesta situació és encara pitjor, ja que els percentatges de substitució de les pensions es calculen sobre el nivell salarial mitjà que a Espanya és, per cert, dels més baixos de la Unió Europea dels Quinze (UE-15). Els indicadors adequats per a tals comparacions són els que comparen la capacitat adquisitiva de la gent gran pensionistes, veient què és el que una persona gran, després de 35 anys de treball, rep de l'Estat, a Espanya, i en els altres països de la

UE-15 . Veuran, si ho fan així, que aquesta xifra (conseqüència de l'escàs nivell del seu salari) és de les més baixes de la UE-15.

En realitat, Espanya es gasta en pensions molt menys del que hauria de gastar-se per la seva estructura demogràfica (que és molt semblant a la mitjana de la UE-15) i pel seu nivell de riquesa. La despesa actual en pensions de jubilació és un 7,8% del PIB segons EUROSTAT, un dels més baixos a la UE-15. De tot això, el programa de TV3 no va dir res, tal com era previsible. En realitat, la majoria d'arguments que s'utilitzen per defensar la postura neoliberal que cal reduir les pensions són arguments que no se sustenten en base a l'evidència científica existent.

La falsedat del determinisme demogràfic

És gairebé impossible llegir un article sobre la suposada insostenibilitat de les pensions de jubilació sense que aparegui l'argument que la transició demogràfica que estem veient en els nostres països, amb un nombre cada vegada més gran de gent gran i un nombre menor de joves (que suposadament haurien de pagar les pensions públiques dels primers), està creant un problema gravíssim que farà impossible mantenir aquestes pensions. Aquest argument es repeteix constantment. No deixa de ser paradoxal que aquest argument s'estigui utilitzant ara també, quan Espanya està exportant més i més joves, resultat de l'enorme crisi que està vivint, situació que és més que probable que continuï. Espanya no té un problema de manca de joves. El problema és la manca de treball per als joves.

Ara bé, suposem que tots els joves estiguin treballant i cap hagi de marxar d'Espanya per aconseguir feina. Seria llavors cert i vàlid l'argument que a menys treballadors, menys aportacions a la caixa

de la Seguretat Social per als jubilats? La resposta també seria que no. En realitat, hi ha avui una percepció bastant generalitzada que tenim un problema greu amb la introducció de robots, que estan substituint als treballadors. Segons aquesta tesi, hi haurà en el futur un superàvit de treballadors i, en part, l'augment de la desocupació serà resultat de les noves tecnologies, substitutes dels treballadors. Tals noves tecnologies estan, suposadament, incrementant la productivitat, de tal manera que el que feien abans vint treballadors, ara ho fa un. Seguint el mateix argument, es pot i ha d'argumentar que, si abans es necessitaven tres treballadors per pagar la pensió d'un jubilat, d'aquí a cinquanta anys es necessitarà només el quart d'un treballador per sostenir a un jubilat.

No es pot argumentar, per una banda, que ens faltaran treballadors i, de l'altra, indicar que hi haurà un excés de treballadors a causa dels robots i altres tecnologies. És més, la robòtica no necessàriament destrueix llocs de treball doncs, que ho faci o no, depèn de diversos factors, sent un d'ells la demanda de productes produïts per la robòtica, la qual pot dependre, no només dels salaris dels treballadors, sinó també del nivell i del nombre de pensions. Com més nivell de pensions i major nombre de pensionistes, més gran és la demanda de productes i serveis, i, amb això, major estímul econòmic i major creació de riquesa. El major creixement de la productivitat als EUA va ser durant el període post II Guerra Mundial, 1947-1975, quan el creixement de la demanda va ser més gran (a causa de l'expansió salarial i de l'Estat del Benestar), mostrant que no és la tecnologia en si, sinó el context en què opera, el que explica que la tecnologia pot o no incrementar la productivitat (per a una crítica de la revolució digital i el seu suposat impacte, veure el meu article "la fal·làcia del futur sense treball i de la revolució digital com causa del precariat" (Públic, 12.07.16).

Què s'hauria de fer?

El major perill per a les pensions públiques han estat les polítiques neoliberals (i, molt especialment, les reformes laborals) que, a més de destruir ocupació, han causat un enorme deteriorament del mercat de treball, amb una gran baixada dels salaris i un gran augment de la precarietat, canvis que falsament es presenten com a conseqüència de la revolució digital, quan, en realitat, són resultat de la contrarevolució neoliberal i socioliberal. Les reformes liberals iniciades pel PSOE i expandides pel PP, amb l'aprovació de Convergència Democràtica de Catalunya i Ciutadans, van significar un atac frontal a les pensions. De nou, el programa de TV3 no va dir ni piu d'això. La necessitat més important per garantir les pensions a Espanya és aconseguir la plena ocupació amb salaris alts, la qual cosa és possible si hi ha voluntat política. Si hagués a Espanya el mateix percentatge de població (homes i dones) que treballen que a Suècia, i tinguessin els mateixos salaris i la mateixa càrrega fiscal, no tindríem cap problema per sostenir les pensions. La reducció dels salaris i la precarització de la població treballadora (que han estat passant durant els anys del govern Rajoy, conseqüència de les seves polítiques) han significat una enorme amenaça a la viabilitat del sistema de pensions públiques

La necessitat de redistribuir les rendes com a mesura de suport a les pensions

Hauria de ser obligatori que les cotitzacions socials per a les pensions fossin progressives, de manera que els dirigents de l'IBEX-35 cotitzessin a la Seguretat Social un percentatge dels seus salaris, si no superior, almenys igual al que cotitzen els seus empleats. Això és necessari, no només per raons d'equitat financera (corregint la manca de progressivitat en les cotitzacions socials), sinó per consideracions de justícia social. L'explotació que hi ha en

l'actual sistema de pensions no és el tan grapejat conflicte etari, sinó el conflicte social. És injust que, en termes proporcionals, la persona de neteja dels edificis dirigits pels directius i gestors de l'IBEX-35 pagui més a la Seguretat Social que els dirigents que pertanyen a una classe social que viu, de mitjana, vuit anys més que la persona de neteja. Així, el retard de l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys, aprovat pel PP i pel PSOE, vol dir que la persona de neteja ha de treballar dos anys més per pagar-los les seves pensions als dirigents de l'IBEX-35, que viuran vuit anys més.

Això significa una injustícia enorme, de la qual els mitjans mantenen un silenci ensordidor.

Les quantitats que es podrien obtenir per a les pensions si el pagament per cotitzacions socials es corregís per ser més progressiu podria arribar a la xifra de més de 7.500 milions d'euros a l'any. Per què no es fa? La resposta és fàcil d'entendre: els rics tenen molt més poder polític i mediàtic que els altres, i molt més que els pobres.

El que la banca prefereix és indicar que les pensions públiques són insostenibles, i d'aquí que promogui que la gent jove es vagi ràpidament a la banca i a les companyies d'assegurances per fer-se un pla de pensions privat. I, per si fos poc, demanen a l'Estat que els paguin un subsidi de més de 2.000 milions d'euros a l'any per sostenir aquestes pensions. Aquest subsidi públic -que podria anar a enriquir les pensions públiques- és l'exempció fiscal que no es paga a l'Estat per estimular la privatització de les pensions. Cal tenir en compte que les pensions privades són molt més vulnerables que les públiques, com s'ha vist en la crisi financera actual, que va tenir un efecte devastador en aquestes pensions, quedant els beneficis pràcticament anul·lats per milions i milions de persones.

El silenci mediàtic s'ha trencat fa uns dies. El saqueig del Fons de Reserva de la Seguretat Social

Aquest silenci sobre l'atac a les pensions es trenca de tant en tant, i les últimes notícies mostren que el govern Rajoy ha estat traient diners del Fons de Reserva de la Seguretat Social, 8.700 milions, per poder pagar la paga extra de juliol als pensionistes, fet que es va conèixer en els dies següents al dia de les eleccions del 26 de juny, ja que el govern Rajoy va voler ocultar fins a l'últim moment. Aquest govern ha reduït aquest Fons durant el seu mandat, creant un forat de ni més ni menys que 41.600 milions, al voltant del 4% del PIB, segons el propi Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social. I la pregunta que cal fer és: ¿haguessin els pensionistes votat al govern Rajoy si haguessin conegut totes aquestes dades presentades en aquest article?

Units Podem i PSOE van introduir reformes que anaven en la bona direcció, en l'intent de resoldre el gran problema de les pensions (encara que les de Units Podem eren més realistes i ambicioses que les del PSOE). Entre elles, ha tingut més visibilitat la proposta de finançar les pensions, sobretot les no contributives, amb fons generals de l'Estat, seguint les petjades de diversos països (com Dinamarca) que financen les pensions públiques a través de les contribucions de l'Estat.

Cal, però, que hi hagi un canvi substancial en l'origen dels ingressos a l'Estat (sigui aquest central, autonòmic o municipal) abans de realitzar tal mida, ja que avui la gran majoria dels ingressos deriva de les rendes del treball, rendes que, per cert, han disminuït com a percentatge de les rendes totals, a costa d'un creixement de les rendes del capital, que ha assolit uns nivells sense precedents. Avui, a Espanya, les rendes del capital han

assolit gairebé la meitat de les rendes totals del país, un fet no conegut fins ara. La pobresa de l'Estat del Benestar a Espanya es basa, precisament, en aquest fet, en l'excessiva dependència que els ingressos a l'Estat tenen de les rendes del treball, que han anat disminuint i disminuint (mentre que les rendes del capital -que paguen molts menys impostos- han anat augmentant). Per això és imperatiu que les rendes del capital siguin gravades, almenys, al mateix nivell que les rendes del treball, encara que seria preferible que, per reduir les enormes desigualtats existents a Espanya, es gravessin fins i tot més que les derivades del món del treball.

Això corregiria l'enorme dèficit d'ingressos a l'Estat i de les transferències (com les pensions), així com dels serveis públics de l'Estat del Benestar (com sanitat, educació, escoles bressol, serveis domiciliaris, serveis socials, habitatge social, entre d'altres), tots ells molt poc finançats a Espanya.

Sort en tenim que persones com Vicenç Navarro ens donin un contrapunt a la manipulació constant que els grans mitjans de comunicació, al servei de la gran banca, dels partits polítics conservadors i de la patronal, ens fan constantment. Fixeu-vos en la important pregunta que fa: ¿haguessin els pensionistes votat al govern Rajoy si haguessin conegut totes aquestes dades presentades en aquest article?

Malauradament pensó que SI, de la mida d'un gratacel...però cal seguir insistint.

I per si no n'hi ha prou amb aquest panorama, seguiu llegint el que anuncia el diari PÚBLICO amb data 21 de juliol.

EL GOVERN FICA MÀ A ALTRES 1.000 MILIONS DE LA GUARDIOLA DE LES PENSIONS

L'executiu de Rajoy torna a utilitzar el Fons de Reserva per liquidar l'IRPF de les pensions. La Seguretat Social va disposar el passat 1 de juliol de 8.700 milions d'euros d'aquest fons per pagar les pensions contributives.

PÚBLICO / EUROPA PRESS

MADRID La Tresoreria General de la Seguretat Social ha disposat de 1.000 milions d'euros del Fons de Reserva per liquidar l'IRPF de les pensions, ha informat el Ministeri d'Ocupació. Segons recorda aquest departament, cada any, el Sistema abona en aquest mes la quantitat corresponent a l'impost sobre la renda a què estan subjectes les pensions que abona la Seguretat Social.

Aquesta circumstància exigeix al Sistema un desemborsament excepcional que requereix una necessitat addicional de liquiditat, raó per la qual cal realitzar una disposició de les reserves, argumenta. No és la primera vegada que la Tresoreria de la Seguretat Social recorreig a la 'guardiola' de les pensions per pagar l'IRPF de les pensions.

Aquesta quantitat es finança en part gràcies als rendiments de les inversions del mateix Fons de Reserva. Aquesta rendibilitat arriba als 27.521.000 d'euros, l'equivalent al 51% de l'import de les dotacions realitzades. Del total, 1.426 milions corresponen al que portem d'any.

Després del compliment amb el Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, el valor del Fons se situa en 24.207.000 d'euros (preu d'adquisició), quantitat equivalent al 2,24% del PIB del 2015, si bé el valor de mercat assoleix una xifra superior, 25.604.000 d'euros, el 2,37% del PIB.

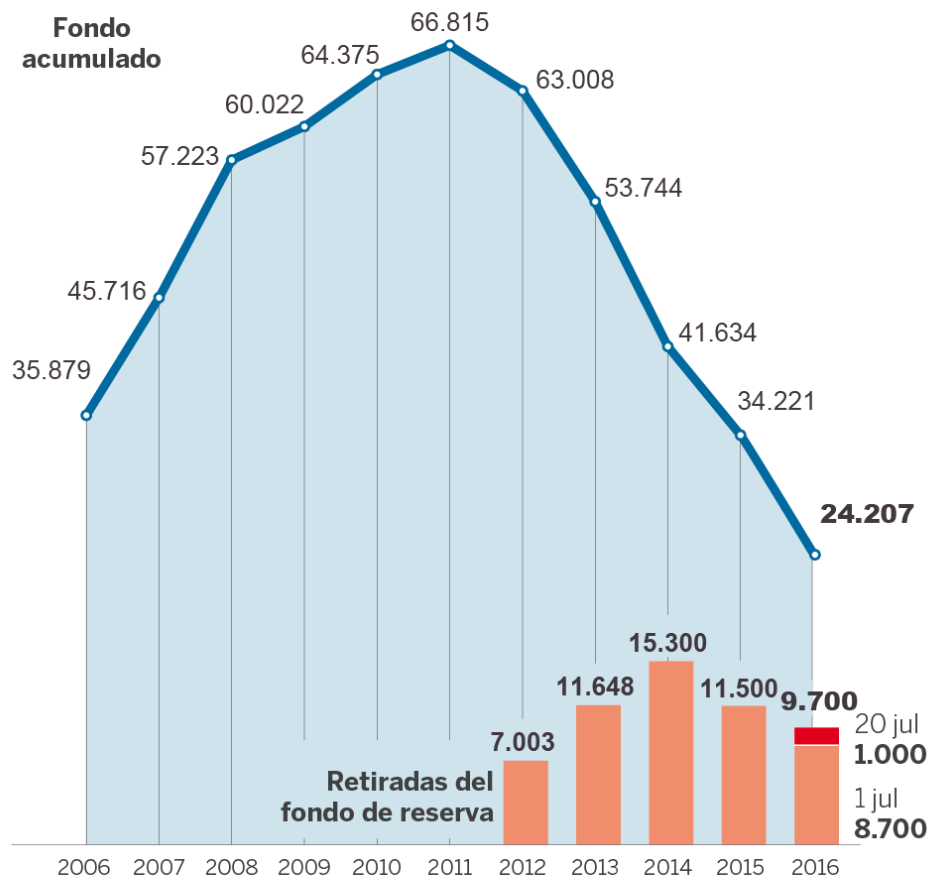
Pel camí que està anant la política espanyola, o el PP aconsegueix novament formar un govern aquest estiu, o anirem a unes terceres eleccions que -si no passa un cataclisme- donarà major poder a la dreta (qui sap si majoria absoluta).

En un cas o l'altre, l'atac a les pensions és poc més que segur... i de res ens servirà a alguns afirmar: Ja us ho havia dit...

Ho patirem tots. El que estem cobrant una pensió i els que tenen previst cobrar-la en un futur. S'haurà acabat l'estat del benestar i començarà una nova etapa d'esclavatge dels pobres en mans dels rics.

Fondo de reserva de la Seguridad Social

En millones de euros

Fuente: Ministerio de Empleo y Seguridad Social.

EL PAÍS

**FEU-HO CÓRRER ... QUE NINGÚ DIGUI
QUE NO S'HA ASSABENTAT !!!**

**MAI MÉS UN GOVERN DE
PARTIT ÚNIC AMB MAJORIA
ABSOLUTA !!!**

...NI UN PAS ENRERA !!!

Josep Guinot i Mauchan

23-07-2016

**QUE NO NOS
TOQUEN.....
LAS PENSIONES !!!**

Josep Guinot i Mauchan

EL ATAQUE FRONTAL A LAS PENSIONES PÚBLICAS

Leído en el blog de Vicenç Navarro del 14-07-2016

Catedrático de Ciencias Políticas y Políticas Públicas. Universidad Pompeu Fabra, y ex Catedrático de Economía. Universidad de Barcelona

Parece, a primera vista, una paradoja que uno de los grupos de la población que votó más a favor del Partido Popular ha sido el de los pensionistas, precisamente uno de los grupos poblacionales más perjudicados por las reformas que se han realizado durante estos años en los que tal partido gobernó España. Tales reformas continúan teniendo un impacto devastador en los beneficios que reciben estas personas a través de la Seguridad Social. Una de las causas de tal paradoja es la baja calidad de los medios a través de los cuales la población, incluyendo los ancianos, recibe información. Estos medios se caracterizan por su escasísima diversidad, dominados en su gran mayoría (en el caso de los medios públicos) por partidos políticos de persuasión neoliberal o socioliberal, o por intereses financieros, es decir, los bancos, a los cuales deben gran cantidad de dinero y a los que no quieren

antagonizar (en el caso de los medios privados). Estos intereses financieros no desean que se conozca lo que está pasando con las pensiones públicas en este país, pues son ellos (y a través de su claramente excesiva influencia sobre el Estado y sobre los partidos neoliberales y conservadores, como el Partido Popular) los que han liderado el mayor ataque frontal a las pensiones públicas que se conoce en la Unión Europea de los Quince (el grupo de países de semejante nivel de desarrollo económico al español). Y aquellos que crean que esta frase es una exageración, les aconsejo que vean los datos.

España es el país de esta comunidad europea que tiene unas pensiones más bajas y que las verá reducirse más marcadamente en los próximos años, de manera que si la pensión cubría en el año 2011 (cuando el gobierno Rajoy inició su mandato) como promedio el 72,4% del salario que el pensionista recibía cuando trabajaba, será el 56% en el 2060 (según la Organización Internacional del Trabajo), una de las bajadas más intensas en la UE-27. El impacto de las reformas iniciadas por el PSOE y desarrolladas al máximo por el PP, es devastador, pues, a partir de ellas, las pensiones no se actualizan para mantener la capacidad adquisitiva de los pensionistas, ya que no se corrige la pensión según la inflación. En su lugar, el gobierno Rajoy diseñó una fórmula que discrimina a los pensionistas de mayor edad, de manera que, a mayor edad, mayor reducción de las pensiones. Es importante señalar que esto ya se está aplicando. Lo que ocurre es que los pensionistas no lo han notado todavía porque estamos en un periodo de deflación, una situación atípica, pues la inflación en la mayoría del periodo anterior a la deflación ha sido siempre mayor en España que el promedio de la UE.

El silencio, cuando no ocultación, de los medios

Estas reformas y sus consecuencias apenas han salido en los mayores medios de información y persuasión del país. En su lugar, tales medios presentan una visión idealizada de las pensiones públicas, presentándolas como exuberantes, pagadas, además, por los jóvenes, a los cuales se les informa que, debido a tales exuberancias, las pensiones públicas no sobrevivirán y colapsarán, dejándoles a ellos sin ninguna pensión. Se estimula así un conflicto etario, presentando a los ancianos como explotadores de los jóvenes. Un ejemplo de ello es un programa reciente de la televisión pública catalana, TV3, controlada por el partido de sensibilidad liberal, *Convergència Democràtica de Catalunya* (ahora *Partido Demócrata Catalán*), que ha gobernado casi siempre en Catalunya (excepto en los años del tripartito). En tal programa sobre las pensiones (“30 minuts”, 03.07.16), uno de los entrevistados (la mayoría de los cuales eran próximos, cuando no representantes, a la banca y a las Fundaciones establecidas y financiadas por la misma, como FEDEA) añadió que las pensiones públicas son las más generosas, no solo de la UE, sino nada menos que del mundo (sí, lee bien, del mundo), lo cual no es cierto y se puede mostrar fácilmente.

Pero esta situación es aún peor, pues los porcentajes de sustitución de las pensiones se calculan sobre el nivel salarial promedio que en España es, por cierto, de los más bajos de la Unión Europea de los Quince (UE-15). Los indicadores adecuados para tales comparaciones son los que comparan la capacidad adquisitiva de los ancianos pensionistas, viendo qué es lo que una persona anciana, tras 35 años de trabajo, recibe del Estado, en España, y en los otros países de la UE-15. Verán, si lo hacen así, que esta cifra (consecuencia del escaso nivel de su salario) es de las más bajas de la UE-15. En realidad, España se gasta en pensiones mucho menos

de lo que debería gastarse por su estructura demográfica (que es muy semejante al promedio de la UE-15) y por su nivel de riqueza. El gasto actual en pensiones de jubilación es un 7,8% del PIB según EUROSTAT, uno de los más bajos en la UE-15. De todo esto, el programa de TV3 no dijo nada, tal como era predecible. En realidad, la mayoría de argumentos que se utilizan para defender la postura neoliberal de que hay que reducir las pensiones son argumentos que no se sustentan en base a la evidencia científica existente.

La falsedad del determinismo demográfico

Es casi imposible leer un artículo sobre la supuesta insostenibilidad de las pensiones de jubilación sin que aparezca el argumento de que la transición demográfica que estamos viendo en nuestros países, con un número cada vez mayor de ancianos y un número menor de jóvenes (que supuestamente deberían pagar las pensiones públicas de los primeros), está creando un problema gravísimo que hará imposible mantener tales pensiones. Este argumento se repite constantemente. No deja de ser paradójico que este argumento se esté utilizando ahora también, cuando España está exportando más y más jóvenes, resultado de la enorme crisis que está viviendo, situación que es más que probable que continúe. España no tiene un problema de falta de jóvenes. El problema es la falta de trabajo para los jóvenes.

Ahora bien, supongamos que todos los jóvenes estén trabajando y ninguno tenga que irse de España para conseguir trabajo. ¿Sería entonces cierto y válido el argumento de que a menos trabajadores, menos aportaciones a la caja de la Seguridad Social para los jubilados? La respuesta también sería que no. En realidad, existe hoy una percepción bastante generalizada de que tenemos un problema grave con la introducción de robots, que están sustituyendo a los trabajadores. Según esta tesis, habrá en el futuro un superávit de trabajadores y, en parte, el aumento del desempleo

será resultado de las nuevas tecnologías, sustitutas de los trabajadores. Tales nuevas tecnologías están, supuestamente, incrementando la productividad, de tal manera que lo que hacían antes veinte trabajadores, ahora lo hace uno. Siguiendo el mismo argumento, se puede y debe argumentar que, si antes se necesitaban tres trabajadores para pagar la pensión de un jubilado, dentro de cincuenta años se necesitará sólo el cuarto de un trabajador para sostener a un jubilado.

No se puede argumentar, por un lado, que nos faltarán trabajadores y, por el otro, indicar que va a haber un exceso de trabajadores debido a los robots y otras tecnologías. Es más, la robótica no necesariamente destruye puestos de trabajo pues, que lo haga o no, depende de varios factores, siendo uno de ellos la demanda de productos producidos por la robótica, la cual puede depender, no sólo de los salarios de los trabajadores, sino también del nivel y del número de pensiones. A mayor nivel de pensiones y mayor número de pensionistas, mayor es la demanda de productos y servicios, y, con ello, mayor estímulo económico y mayor creación de riqueza. El mayor crecimiento de la productividad en EEUU fue durante el periodo post II Guerra Mundial, 1947-1975, cuando el crecimiento de la demanda fue mayor (debido a la expansión salarial y del Estado del Bienestar), mostrando que no es la tecnología en sí, sino el contexto en el que opera, lo que explica que la tecnología puede o no incrementar la productividad (para una crítica de la revolución digital y su supuesto impacto, ver mi artículo “La falacia del futuro sin trabajo y de la revolución digital como causa del precariado”, *Público*, 12.07.16).

¿Qué debería hacerse?

El mayor peligro para las pensiones públicas han sido las políticas neoliberales (y, muy en especial, las reformas laborales) que, además de destruir empleo, han causado un enorme deterioro del

mercado de trabajo, con un gran bajón de los salarios y un gran aumento de la precariedad, cambios que falsamente se presentan como consecuencia de la revolución digital, cuando, en realidad, son resultado de la contrarrevolución neoliberal y socioliberal. Las reformas liberales iniciadas por el PSOE y expandidas por el PP, con la aprobación de Convergència Democràtica de Catalunya y Ciudadanos, significaron un ataque frontal a las pensiones. De nuevo, el programa de TV3 no dijo ni pío de ello. La necesidad más importante para garantizar las pensiones en España es alcanzar el pleno empleo con salarios altos, lo cual es posible si hay voluntad política. Si hubiera en España el mismo porcentaje de población (hombres y mujeres) que trabaja que en Suecia, y tuvieran los mismos salarios y la misma carga fiscal, no tendríamos ningún problema para sostener las pensiones. La reducción de los salarios y la precarización de la población trabajadora (que han estado ocurriendo durante los años del gobierno Rajoy, consecuencia de sus políticas) han significado una enorme amenaza a la viabilidad del sistema de pensiones públicas.

La necesidad de redistribuir las rentas como medida de apoyo a las pensiones

Debería ser obligatorio que las cotizaciones sociales para las pensiones fueran progresivas, de manera que los dirigentes del IBEX-35 cotizaran a la Seguridad Social un porcentaje de sus salarios, si no superior, al menos igual al que cotizan sus empleados. Ello es necesario, no solo por razones de equidad financiera (corrigiendo la falta de progresividad en las cotizaciones sociales), sino por consideraciones de justicia social. La explotación que existe en el actual sistema de pensiones no es el tan manoseado conflicto etario, sino el conflicto social. Es injusto que, en términos proporcionales, la persona de limpieza de los edificios dirigidos por los directivos y gestores del IBEX-35 pague

más a la Seguridad Social que los dirigentes que pertenecen a una clase social que vive, como promedio, ocho años más que la persona de limpieza. Así, el retraso de la edad de jubilación de los 65 a los 67 años, aprobado por el PP y por el PSOE, significa que la persona de limpieza tiene que trabajar dos años más para pagarles sus pensiones a los dirigentes del IBEX-35, que vivirán ocho años más. Ello significa una injusticia enorme, de la cual los medios mantienen un silencio ensordecedor.

Las cantidades que se podrían obtener para las pensiones si el pago por cotizaciones sociales se corrigiera para ser más progresivo podría alcanzar la cifra de más de 7.500 millones de euros al año. ¿Por qué no se hace? La respuesta es fácil de entender: los ricos tienen mucho más poder político y mediático que los demás, y mucho más que los pobres.

Lo que la banca prefiere es indicar que las pensiones públicas son insostenibles, y de ahí que promueva que la gente joven se vaya rápidamente a la banca y a las compañías de seguros para hacerse un plan de pensiones privado. Y, por si fuera poco, piden al Estado que les paguen un subsidio de más de 2.000 millones de euros al año para sostener tales pensiones. Este subsidio público –que podría ir a enriquecer las pensiones públicas- es la exención fiscal que no se paga al Estado para estimular la privatización de las pensiones. Hay que tener en cuenta que las pensiones privadas son mucho más vulnerables que las públicas, como se ha visto en la crisis financiera actual, que tuvo un efecto devastador en tales pensiones, quedando los beneficios prácticamente anulados para millones y millones de personas.

El silencio mediático se ha roto hace unos días. El saqueo del Fondo de Reserva de la Seguridad Social

Este silencio sobre el ataque a las pensiones se rompe de vez en cuando, y las últimas noticias muestran que el gobierno Rajoy ha estado sacando dinero del Fondo de Reserva de la Seguridad Social, 8.700 millones, para poder pagar la paga extra de julio a los pensionistas, hecho que se conoció en los días siguientes al día de las elecciones del 26 de junio, pues el gobierno Rajoy quiso ocultarlo hasta el último momento. Este gobierno ha reducido este Fondo durante su mandato, creando un agujero de nada menos que 41.600 millones, alrededor del 4% del PIB, según el propio Ministerio de Empleo y Seguridad Social. Y la pregunta que debe hacerse es: ¿hubieran los pensionistas votado al gobierno Rajoy si hubieran conocido todos estos datos presentados en este artículo?

Unidos Podemos y PSOE introdujeron reformas que iban en la buena dirección, en el intento de resolver el gran problema de las pensiones (aunque las de Unidos Podemos eran más realistas y ambiciosas que las del PSOE). Entre ellas, ha tenido más visibilidad la propuesta de financiar las pensiones, sobre todo las no contributivas, con fondos generales del Estado, siguiendo las huellas de varios países (como Dinamarca) que financian las pensiones públicas a través de las contribuciones del Estado.

Es necesario, sin embargo, que exista un cambio sustancial en el origen de los ingresos al Estado (sea este central, autonómico o municipal) antes de realizar tal medida, pues hoy la gran mayoría de los ingresos deriva de las rentas del trabajo, rentas que, por cierto, han disminuido como porcentaje de las rentas totales, a costa de un crecimiento de las rentas del capital, que ha alcanzado unos niveles sin precedentes. Hoy, en España, las rentas del capital han alcanzado casi la mitad de las rentas totales del país, un hecho no conocido hasta ahora. La pobreza del Estado del Bienestar en

España se basa, precisamente, en este hecho, en la excesiva dependencia que los ingresos al Estado tienen de las rentas del trabajo, que han ido disminuyendo y disminuyendo (mientras que las rentas del capital –que pagan muchos menos impuestos- han ido aumentando). De ahí que sea imperativo que las rentas del capital sean gravadas, al menos, al mismo nivel que las rentas del trabajo, aunque sería preferible que, para reducir las enormes desigualdades existentes en España, se gravasen incluso más que las derivadas del mundo del trabajo. Esto corregiría el enorme déficit de ingresos al Estado y de las transferencias (como las pensiones), así como de los servicios públicos del Estado del Bienestar (como sanidad, educación, escuelas de infancia, servicios domiciliarios, servicios sociales, vivienda social, entre otros), todos ellos muy poco financiados en España.

Suerte tenemos que personas como Vicenç Navarro nos den un contrapunto a la manipulación constante que los grandes medios de comunicación, al servicio de la gran banca, de los partidos políticos conservadores y de la patronal, nos hacen constantemente. Fíjese en la importante pregunta que hace: ¿hubieran los pensionistas votado al gobierno Rajoy si hubieran conocido todos estos datos presentados en este artículo?

Desgraciadamente en contra SI del tamaño de un rascacielos ... pero hay que seguir insistiendo.

Y por si no es suficiente con este panorama, siga leyendo lo que anuncia el diario PÚBLICO con fecha 21 de julio.

El Gobierno echa mano de otros 1.000 millones de la hucha de las pensiones

El ejecutivo de Rajoy vuelve a utilizar el Fondo de Reserva para liquidar el IRPF de las pensiones. La Seguridad Social dispuso el pasado 1 de julio de 8.700 millones de euros de este fondo para pagar las pensiones contributivas.

PÚBLICO / EUROPA PRESS

MADRID.- La Tesorería General de la Seguridad Social ha dispuesto de 1.000 millones de euros del Fondo de Reserva para liquidar el IRPF de las pensiones, informó el Ministerio de Empleo. Según recuerda este departamento, cada año, el Sistema abona en este mes la cantidad correspondiente al impuesto sobre la renta al que están sujetas las pensiones que abona la Seguridad Social.

Esta circunstancia exige al Sistema un desembolso excepcional que requiere una necesidad adicional de liquidez, razón por la que es preciso realizar una disposición de las reservas", argumenta. No es la primera vez que la Tesorería de la Seguridad Social recurre a la 'hucha' de las pensiones para pagar el IRPF de las pensiones.

Esta cantidad se financia en parte gracias a los rendimientos de las inversiones del propio Fondo de Reserva. Dicha rentabilidad alcanza los 27.521 millones de euros, el equivalente al 51% del importe de las dotaciones realizadas. Del total, 1.426 millones corresponden a lo que vamos de año.

Tras el cumplimiento con el Ministerio de Hacienda y Administraciones Públicas, el valor del Fondo se sitúa en 24.207 millones de euros (precio de adquisición), cantidad equivalente al 2,24% del PIB del 2015, si bien el valor de mercado alcanza una cifra superior, 25.604 millones de euros, el 2,37% del PIB.

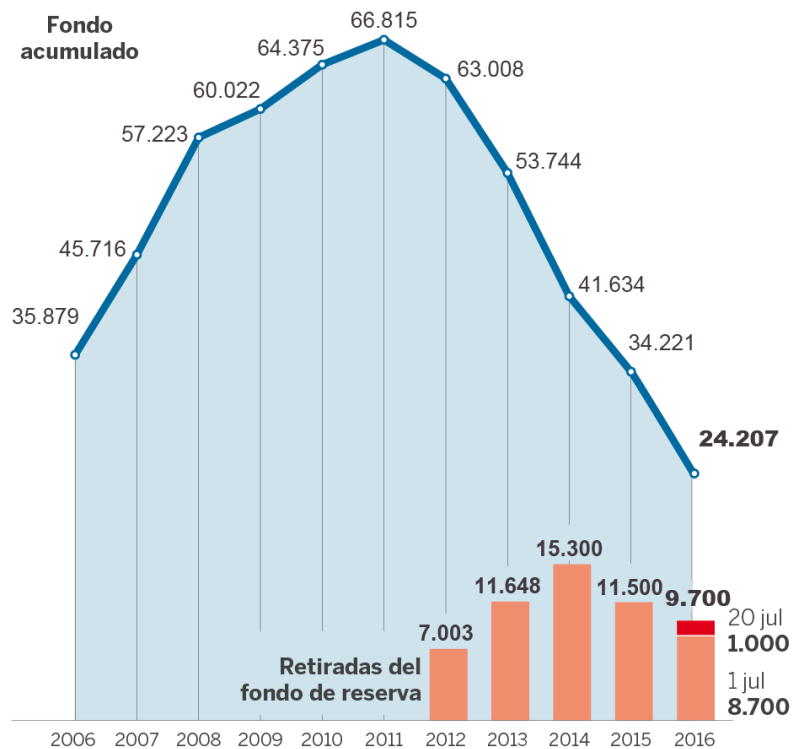
Por el camino que está yendo la política española, o el PP logra nuevamente formar un gobierno este verano, o iremos a unas terceras elecciones que -si no pasa un cataclismo- dará mayor poder a la derecha (quien sabe si mayoría absoluta).

En uno u otro caso, el ataque a las pensiones es poco más que seguro... y de nada nos servirá a algunos afirmó: Ya os lo había dicho...

Lo sufriremos todos. Los que estamos cobrando una pensión y los que tienen previsto cobrarla en un futuro. Se habrá terminado el estado del bienestar y comenzará una nueva etapa de esclavitud de los pobres en manos de los ricos

Fondo de reserva de la Seguridad Social

En millones de euros

Fuente: Ministerio de Empleo y Seguridad Social. EL PAÍS

**HACEDLO CORRER ... QUE NADIE DIGA
QUE NO SE HA ENTERADO !!!**

**NUNCA MÁS UN GOBIERNO
DE PARTIDO ÚNICO CON
MAYORÍA ABSOLUTA !!!**

...NI UN PASO ATRÁS

Josep Guinot i Mauchan

23-07-2016